

Et *Mindretal* (Arnth Jensen, Krag, Søren P. Larsen og Edvard Sørensen) kan ikke tiltræde Lovforslaget, hverken principielt eller i Enkeltheder.

Mindretallet har ofte — ogsaa i Forslagsform — givet Udtryk for dets Opfattelse af Nødvendigheden af, at der skete baade en Nedsættelse af de kommunale Udgifter og en Omfordeling af disse mellem Stat og Kommune og mellem Kommunerne indbyrdes.

Nødvendigheden heraf fremgaar allerede af, at Kommuneskatterne andrager henholdsvis 7,8, 9,4 og 12 pCt. i Hovedstad, Provinsbyer og Landkommuner af en Indkomst paa henholdsvis 1 345, 854 og 1 252 Mill. Kr., saaledes at den mindste gennemsnitlige Indkomst pr. Individ beskattes med langt den største gennemsnitlige Procentsats.

Men vi mener, at Fjernelsen af denne Urimelighed og den nødvendige Reduktion af det samlede kommunale Skattetryk bør tilvejebringes ved Statens Overtagelse af en Række kommunale Udgifter, først og fremmest saadanne, hvorpaa Kommunerne har liden eller ingen Indflydelse, og ved at søge Dækning gennem en ny, til Formaalet tillempt Statsindkomstskat samt ved Fjernelse af den kommunale fælles Refusionspulje, som er indeholdt i Forsorgslovens § 78.

Vel formindskes ved det foreliggende Forslag Omfanget af denne Fordelingspulje, men ved Forslaget oprettes der en ny paa 73,5 Mill. Kr., hvis Oprettelse kun kan tjene til at øge den skattemæssige Forvirring og paa ny højne det kommunale Udgiftsniveau gennem den Formindskelse af Ansvarfølelsen og dermed af Sparsommeligheden i den kommunale Forvaltning, som den utvivlsomt vil foranledige i mange af Landets Kommuner.

Hertil kommer, at gennem Forslaget faar den Kommunetype, som trykkes haardest af Skatter — Landkommunerne —, kun en Lettelse i de samlede Skatter paa $\frac{1}{5}$, medens Provinsbyer og Hovedstaden lettes med over $\frac{1}{4}$, hvilket hverken er rationelt eller rimeligt.

Vel faar gennem Forslaget — der har ikke været levnet Mindretallet Tid til en Undersøgelse af Virkningen af de af Fler-tallet stillede Ændringsforslag — Hovedstaden som Slutresultat af Udligningen en forøget Udskrivning paa 10,2 Mill. Kr., Provinsbyerne og Landkommunerne (Amter og Sognekommuner) en Lettelse paa henholdsvis 3,5 og 7,7 Mill. Kr., men i den forannævnte procentvise Fordeling af Skattetrykket i Forhold til Indkomster sker der kun en ganske uvæsentlig Ændring, Uretfærdigheden og Urimeligheden opretholdes, idet den samlede Udskrivning i Henhold til Lovforslaget til Kommunerne og Udligningsfonden efter Udligningen vil udgøre henholdsvis 8,5, 9 og 11,8 pCt. af de samlede ansatte Indkomster. Altsaa i Forhold til det hidtidige samlede Skattetryk i Provinsbyer og Hovedstaden en forsvindende Lettelse og Opretholdelse af Fordelingen og dermed af Uretfærdigheden, som hidtil har bestaaet mellem de tre Kommunetyper.

Og det er ikke underligt efter den Maade, hvorpaa der foreslaas Lettelser og Fordelingen af disse.

Politiudgifternes „Lettelse“ fører til en Forøgelse af Landdistrikternes Udgifter med ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvortil kommer disses Andel i de 7 Mill. Kr., hvormed de samlede Politiudgifter paa Statens Bekostning forøges. Gennem Forslaget til Lettelse af Skoleudgifter faar Landdistrikterne langt den mindste Lettelse pr. Barn, og hvad Nyordningen af de sociale Udgifter angaar, betyder den ganske vist en Forbedring, men Landdistrikterne maa dog fortsat bære en ikke uvæsentlig Del af Byernes sociale Udgifter, saavel af 10 Mill. Kr., der direkte overføres til Udligningsfonden fra Kommunerne, som af de 25,7 Mill. Kr.s Udgifter, der overføres til Udligningsfonden fra Refusionsforbundet.

Dertil kommer, at hvis Forslaget skulde medføre en Lettelse af Skattetrykket i Kommunerne og en betydende ændret Fordeling af dette de tre Kommunetyper imellem, maatte den, der har Krav paa Lettelse af sin samlede Skattebyrde i Forhold til Indtægten og til de andre Typers Beskatning,